

mig nogen Betænkning ved, at vi foreløbig slutte os sammen med Sverige, vel at mærke med Blads aaben for Norge, naar det vil slutte sig til de to andre Riger. Naar man gennemgaar de norske Blade og ser, hvad der er skrevet i disse efter Regeringens Behandling i Storthinget, vil man kunne finde udtalt endog saa i Blade, som have været mest imod Myntkonventionen, at de aldeles ikke vilde tage os det fortrydeligt op, om vi foreløbig gik sammen med Sverige. Allerede paa et tidligere Trin af Sagen foreligger der Udtalelser i den Retning fra den Mand, som vistnok har havt størst Indflydelse paa, at Myntkonventionen ikke blev vedtagen i Norge, nemlig Professor Brod, som i sit særlige Notum siger: „Seg selv ikke, at Noget er tabt hverken for Norge eller for vore to Broderlande ved, at vi blive staaende udenfor Konventionen, forudsat at denne skulde blive vedtagen i Sverige og i Danmark, naar blot vor Speciedaler bliver givet til en saadan Verdi i Guld, at den nøiagtig bliver lig 4 af de foreslaaede Kroner, naar altsaa den i Konventionen foreslaaede Guldmønt bliver vedtagen hos os, som repræsenterende 5 Spd.“ — Der er mange Aar for Danmark ved at opsætte Vedtagelsen af Regeringens Forslag. Man siger: „Vi kunne jo vente dermed til Efteraaret“, men foruden de mange andre Ting, der allerede ere blemne paaagegede, og som jeg ikke nærmere skal opholde mig ved, vil jeg gjøre opmærksom paa, at der til Efteraaret venter os mange nye og store Opgaver, saa jeg tror ikke, at man skal opsætte, hvad man kan gjøre nu, forudsat at det, man gjør, er godt. Dertil kommer, at naar vi se paa, hvad der ere Modstandere af Forslaget, tænke om Sagen, saa vil man finde, at der hersker Uenighed imellem dem indbyrdes, og der er Grund til at tro, at denne Uenighed vil vore og blive stærkere, dersom vi til Efteraaret paa ny skulle optage Sagen. Saa vidt jeg opfattede det, erede Medlem for Præstø Amt's 6te Valgkreds (Boysen) rigtigst ønskede han, at vi skulde vente med den hele Myntforandring, indtil vi kunne naae et univertelt Myntsystem. Jeg har talt med andre Medlemmer i denne Sal. — Medlemmer, som jeg dog ikke skal navne, eftersom de endnu ikke have udtalt sig, — og fundet, at En ønsker at slutte sig til det tydske System, en Anden til det franske, en Tredie til det engelske osv.; men er dette Tilfældet, saa er der ikke Grund til at tro, at de skulde blive enige derved, at vi nu udsatte Sagen; tværtimod er der al Grund til at tro, at naar vi ikke nu træffe en Afgjørelse, vil Uenigheden først for Alvor begynde, og der er da Udigt til, at vi aldrig naae Maalet. Jeg skal ikke desmindre indrømme, at jeg et Dødblik har været fristet til at tiltræde Mindretallets Forslag, og ogsaa vilde have gjort det, hvis det var gaaet en Del videre; men det er et saa ringe Fremskridt, som det nu er, at jeg hellere vil følge Regeringens.

Der vil nemlig ikke godt kunne være forskellige Meninger om, at hvis vi sluttede os til et af de store Myntsystemer, hvad enten dette nu bliver et internationalt eller det tydske eller det franske, saa ville vi alligevel komme til at gaa over til Litaltsinddelingen eller Hundredtalsinddelingen — eller hvad man nu vil kalde det — og det, som i den Henseende foreslaas i Regeringens Forslag, har den Fordel, at det er en god Overgang, en god Forberedelse til det, som vi maaste kunne naae om 20, 30 Aar, eller hvor længe det nu kan vare. I alt Fald binde vi os her kun for en Tid af 10 Aar, og skulde det da vise sig, at vi ikke befinde os vel i den „Guldsalder“, eller hvad det nu bliver for en „Alder“, hvort vi komme ind, saa ere vi dog ikke bundne til den for længere Tid end disse 10 Aar, og kunne saa forlade den, om vi ville. — Det er blevet sagt, at vi hellere burde gjøre en brat Overgang, hellere burde tage noget Nyt, der lignede vort nuværende System saa lidt, som muligt, end gjøre Overtagelsen saa jævnt. En saadan Mæring, veed jeg, deles af Nogle her i Salen, og en lignende Mening er kommen til Orde i denne samme Sal, den Gang der i forrige Symmer sad en anden Forsamling her, nemlig det nationaløkonomiske Møde. Da kom det Spørgsmaal frem, om det var lettest for et Folk at gjøre Overtagelsen brat hellere end jævnt, og ved den Leilighed faldt der en Udtalelse fra en sagkundig Mand, som jeg godt kan nævne, da hans Udtalelser jo foreligge trykte; det var Bankdirektor Levy. Han forvarede de Grundsetninger, hvorpaa det foreliggende Lovforslag er bygget, og gjorde det paa Grund af, at det var et saakaldt Grundlag; han sagde, at han var overbevist om, at i en anden Forsamling — hvormed han mente Folkethinget — vilde en anden Lustning gjøre sig gjældende, der vilde man ikke tage saa meget Hensyn til de Reisende eller til de store Handelsmænd, der vilde have mest Fordel af, at vi sluttede os til et af de fremmede Systemer, men man vilde først og fremmest tage Hensyn til Folket, og derfor slutte sig saa meget som mulig til det Bestaaende. — Men foruden det folkelige Hensyn er der et andet, som i alt Fald for mig har en meget stor Vægt, og det er det skandinaviske. Jeg tror saa meget bedre at kunne udtale dette her, som der under Finantslovens 3die Behandling faldt den Udtalelse fra Finantsudvalgets meget ærede Ordfører (Berg): „Vi ere jo Alle Skandinaver“. Jeg glædede mig over disse Ord, og om de end ikke maa tages aldeles bogstavelig, tror jeg dog at turde sige, at den Broderfølelse, som mere og mere gjør sig gjældende i de 3 Riger, er saa stærk, at vi ikke kunne have Noget imod at gjøre et Skridt, der kan kaldes skandinaviske; og det forekommer mig, at Vedtagelsen af det foreliggende Lovforslag netop vilde være et saadant Skridt; thi det er dog aabenbart, at det er Veien til større Enhed,